

պատկերները երգած միջոցին՝ տոփանքի զգացումը չի տար ձեզի, ձեր ուշադրությունը ցրուել տալով պատկերներուն գեղեցիկ մանրամասնություններուն մէջ:

Վերջապէս, Վարուժան, հակառակ իր գրական սահմանափակ տարիներուն, արդէն ունի բազմաբեղուն գործ մը, եւ հակառակ իր քերթուածներու պատկառելի քանակին, շատ քիչ բան պիտի ուզէիք ջնջուած տեսնել անոր մէջ:

Վերջացնելով, իբրեւ թանկագին գոհար մը հայ քերթողութեան թանգարանին մէջ, կ'ողջունենք Դանիէլ Վարուժանի *Հեթանոս երգերը*, ու կ'ողջունենք միեւնոյն բանաստեղծը՝ նոր դափնիներ մաղթելով իր երիտասարդ ու տաղանդաւոր ճակտին, միշտ անձկալից սպասելով այն Հզօր Երգին, զոր ուխտած է ինք, եւ զոր լսելով, հայրենիքը ոչ միայն չափաի գղջայ գինք ծնած ըլլալուն համար, այլ դարերուն պիտի հաղորդէ իր անունը, պարծալից ու գուրգուրոտ: